

Міністерство життєзабезпечення

Сін'їмі ХОСІ

– Доброго ранку, шефе! Приємно, що встановилася гарна погода, правда? Хіба що по обіді буде жаркувато.

Я стояв біля столу керівника відділу й відчував, як із розчиненого навстіж вікна вітерець доносить запах свіжого листя.

– А-а, доброго ранку! Ось завдання на сьогодні, – задивлений невиразними очима на купу хмар серед блакиті, він посунув до мене кілька карток, що лежали на столі. Що мій шеф не полюбляє воловодитись, я знав, тож без зайвих розмов склав картки, запхнув до кишені й повернувся до себе. Тоді звернувся до колеги поруч:

– Що ж, поїхали! Якщо не проти, сідай за кермо, а по обіді я тебе зміню.

У машині колега поклав руки на кермо й запитав:

– То куди їхати?

Я вже потягнувся по картки, але раптом передумав і запропонував:

– А давай зробимо от що. Погода така чудова, що й думати не хочеться про якісь там маршрути та продуктивність: адже все зведеться до того, щоб повернутися скоріше. Будемо тягти картки по одній і їхати, куди яка вкаже.

– Можна й так. Адже для нас важливо тільки виконати доручення протягом дня, – схвалив він.

Я дістав із кишені першу картку.

– Так. Спершу поїдемо по автостраді.

Загурчав двигун, і машина від'їхала від червоного цегляного будинку серед дерев – Міністерства життєзабезпечення: тут ми працювали.

– Скоріше б уже перейти на внутрішню службу!

– Незле б, та поки не проїздиш отак років кілька, туди не втрапиш.

Машина бігла проспектом повз майже безлюдні квартали. Від дерев обабіч дороги на бруківку лягали зеленкуваті вранішні тіні. Де-не-де понад дорогою жінки котили візочки, старі вели за руки онуків, вродливі дівчата прогулювали собачок.

Невдовзі скінчилися торгові квартали, де від сонця захищали намети в червоні та білі смуги. Почався житловий район.

– Як перейду на внутрішню службу, одружуся й придбаю таку оселю. – Я показав колезі старомодний будиночок під берестом серед живоплоту з троянд. З вікна линули звуки рояля: хтось награвав давню мелодію. Певно, чарівна жінка з довгими віями; а може, клавішів торкалися тендітні пальці білолицької дівчинки.

Якби я жив у такому будиночку, щоб, прокинувшись, чути щебет пташок в оповитому вранішньою імлою вітті дерев. Або в тихе пообіддя, відпочиваючи, дослухався б, як точать деревину вовчки.

– А я волів би отакий! – Напарник, не випускаючи керма, скинув підборіддям убік, де на березі чималого ставка стояв будиночок. Біля вікна літній чоловік, певно, господар, пензлем щось малював на полотні. Увечері з вікна чути, мабуть, як

сплескуються в ставку коропи, видно, як вони вистрибують з місячної доріжки на воді.

– Яка благодать!

– Справді, благодать!

Ще трохи проїхали мовчки. Будівель меншало. Машина долала порослі лісом пологі пагорби.

Нас обігнала машина, певно, з закоханими, що весело щебетали. Мій напарник пробурмотів, проводячи їх поглядом:

– Тим, що нашому суспільству так безтурботно ведеться, слід, певно, завдячувати уряду. Адже треба, щоб кожному вистачило землі.

Розчувши в його словах запитання, я відказав:

– Авжеж! Хіба ти не читав про різницю між нашим часом, коли після довгих пошуків ми, нарешті, знайшли вірний шлях, і давниною? Тепер зло ліквідовано. Немає грабунків, шахрайства, жодних злочинів. Зникли нещасливі випадки на дорогах, ба навіть хвороби! А колись, кажуть, дехто навіть вкорочував собі віку. Аж моторошно згадувати!

– Воно так. Але одне таки лишилося.

– Безглуздя так гадати! Адже неминуче зло – вже не зло. Без цього все повернеться до колишнього безладу.

Тут мій колега рвучко натиснув на гальма, бо з кущів на узбіччі вискочив кролик. А за ним вигулькнув і засапаний хлопчак.

– Ану-но, хлопче, хапай його мерщій!

На мій голос малюк озирнувся, й ми побачили його всміхнене личко. Потім він знову пірнув у гущавину. Схоже було, що хлопчак от-от зловить кролика. А потім за вечерею лунатиме його дзвінкий збуджений голос.

Машина знову рушила, й напарник спитав:

– Не знаєш, де тут можна заправитись?

– Бензоколонка має бути в найближчому селищі. Там і заправимось.

Проїхали вздовж річки, в прозорій воді якої відбивалося блакитне небо, й опинилися в селищі.

– У вас тут сьогодні робота? – Старий з бензоколонки при невеличкому ресторані, спохмурнів, побачивши нас.

– Та ні, трохи далі. Можна заправитися?

Старий, певно, впізнавши, що ми з Міністерства життєзабезпечення, більше не озивався.

– Нам, здається, сюди, – мовив напарник. Я дістав з-під щитка картку й подивився написане.

– Ще трохи, й ліворуч.

Машина в'їхала у вузький завулок.

– Зупинимось тут. Ніби оте подвір'я з квітником.

Ми вийшли з машини, проминули клумбу з купками яскравих квітів і попрямували до ганку. Подзвонили.

Двері відчинила засмагла жінка, певно, господиня, й запросили ввійти.

– Тут живе панночка Аліса?

– Так. Але, перепрошую, з ким маю честь розмовляти?

Я відгорнув лівою рукою вилогу піджака й показав значок Міністерства життєзабезпечення.

– Ох, янголи смерті!..

Жінка зблідла й заточилася. Колега звично підхопив її, дав зміцнювальну таблетку. Тримуючись за стовпець на ганку, жінка тремтливим голосом вигукнула:

– Як, мою Алісу?! Мою красуню Алісу, яку я так берегла!..

Я відповів:

– Співчуваємо, але нічим зарадити не можемо.

– Краще мене замість неї! Благаю!

– Не тільки ви про таке просите, але, якщо зважати, то цьому кінця не буде. А це підірве підвалини нашого ладу. То де ж панночка Аліса?

– Пішла до лісу, по малину. Прошу, дайте хоч рідним попрощатися з нею.

– На жаль, не можемо, бо це й для неї важко, та й для родичів зайві переживання.

Жінка скрушно втерла сльози:

– Невже неодмінно скорятися такому закону? Це ж жахливо!..

– Ви ставите мене в незручне становище. Невже самі не розумієте? В нашому суспільстві люди живуть спокійно, привільно, в достатку. Можна майже не працювати, а мати, що заманеться. Кожен може робити, що йому до вподоби: читати, займатися садівництвом, музикою. Ви звикли до такого життя, тому, певно, й забули, як важко воно дісталось. Адже зараз і гадки нема про злочини, люди не знають хвороб. Тож єдине – коритися загальному закону, щоб цей устрій існував і далі.

– Але ж Аліса...

– Що ж буде, коли порушувати закон із власної примхи? Як і колись, зросте населення. І незчується, як назводиться багатоповерхівок. Із вікон лунатиме вереск докучливих немовлят, по площах тинятимуться ватаги шибеників, яким забракне шкіл. На дорогах – нескінченні аварії. Та якби зараз так було, то чи й досягла б ваша Аліса свого віку! А боротьбу за життя годі припиняти навіть на хвилику, вона доводить людей до нервових захворювань, божевілля, самогубств! Навіть повітря забруднене! Та й... люди стають на один копил, збираються в юрби, слухають гучну вульгарну музику, що збуджує. А закінчується все одним – війною!

Я випалив одним духом те, що повторював уже, мабуть, не одну сотню разів.

– Так, але ж...

– Дехто воліє війну, що перетворює на руїну надбання культури. Але більшості людей війна огидна. Я от її ненавиджу. Тож суспільний тягар треба розподілити справедливо. У Міністерстві життєзабезпечення комп'ютер щодня вибирає певну кількість карток. Куди вже справедливіше? Тут уже не закинеш про знайомства абощо. Не має бути різниці між старим і малим. Право народитися й обов'язок померти мають розподілятися порівну між усіма.

– Але ж, але ж...

Я не бажав сперечатися далі: закон для всіх один, і всі мають йому коритися.

Неподалік почувся дівочий спів.

– Це Аліса?

Жінка знесилено похилила голову.

– Зберігайте спокій! Ми все зробимо так, щоб не привертати уваги. Це й для неї буде легше.

Я сховався за стовпчиком на ганку, витяг із кишені невеличкий променевий пістолет, пересунув запобіжник. Потім узяв на мушку власницю дзвінкого голосу й кошика з малиною. Відігнав комаху, що дзижчала біля вуха, й натиснув спусковий гачок.

Пісня урвалася. А там, де щойно співала дівчина, в повітря здійнялася хмарка диму. Легенький вітерець відніс її до квітника, й там вона розтала.

Ми повернулися до машини. Коли виїхали на шосе, мій напарник спитав:

– Куди далі?

Я витяг із кишені наступну картку.

– Під'їдь до річки!

– Як скажеш!.. Перепочинемо?

Я показав йому картку: на ній значилося моє ім'я. Тоді витяг з кишені решту карток, променевий пістолет і простягнув колезі:

– Доведеться тобі сидіти за кермом і по обіді.

– А чого квапитися? Це можна відкласти насамкінець.

Та я відповів, водночас закарбовуючи в пам'яті мирний, тихий краєвид:

– Та ні, адже ж я сам запропонував порядок роботи. Ах, як же чудово було жити в наш час!